

Wahyu Isa Almasih - Nomer Tujuh Belas

Ngahudangkeun Tulang-Tulang Garing: Panggilan kana Kasucian jeung Iman dina Mangsa Nungguan

Jeff Pippenger
2023-11-17

Tulang-tulang garing anu ngageletak paéh di jalan, anu ngadangu “sora” ti nu keur ngagero di padang gurun, ngalakukeun kitu lantaran Sang Panglipur parantos sumping, minangka panggenepan jangji Isa pikeun ngutus Anjeunna. Dina kuciwa kahiji urang Millerite, urang Millerite ngartos yén maranéhna keur aya dina mangsa tundan tina misil parawan.

“Jalma-jalma anu kuciwa ningali tina Kitab Suci yén maranéhna aya dina mangsa panundaan, sarta yén maranéhna kudu kalayan sabar ngadagoan kacumponan éta tetenjoan. Bukti anu sarua anu ngabalukarkeun maranéhna ngaharep-ngarep Gustina dina taun 1843, ngabalukarkeun maranéhna ngarepkeun Anjeunna dina taun 1844.” *Spiritual Gifts*, volume 1, 153.

Jalma-jalma anu geus dilambangkeun ku kaum Millerite ngulang pangalaman kuciwa anu kahiji, sarta nalika maranéhna ngalakukeun kitu, maranéhna kudu ngartos yén maranéhna ogé aya dina mangsa nundana dina pasemon para parawan. Ngan ku pangaruh Sang Panglipur maranéhna bisa ningali ieu bebeneran. Pangakuan éta, anu dibangkitkeun ku Sang Panglipur, dilambangkeun ku nubuat anu kahiji anu diparentahkeun ka Ezekiel pikeun diproklamasikeun ka lebak tulang-tulang garing anu paéh.

Saur-Na nimbalan ku kaula kaing ka kami, Nubuatan ka kana tulang-tulang ini, lalu ucapkan ka kami, He tulang-tulang garing, dangarlah firman Tuhan. Janyilah firman Tuhan ALLAH ka tulang-tulang ini; Tarimo, Kami handak manganyuh nafas masuk ka dalam ikam, lalu ikam akan hidup: wan Kami handak malatakan urat-urat ka atas ikam, wan mandatangan daging ka atas ikam, wan manutupi ikam lawan kulit, wan manaruh nafas ka dalam ikam, lalu ikam akan hidup; wan ikam akan malaman bahwa Akulah Tuhan. Maka aku pun banubuatan sakalihan lawan apa nang diparintahkan ka aku: wan samantara aku banubuatan, ada sabuah bunyi, wan tarimo, ada kaguncangan, lalu tulang-tulang itu bakumpul, masing-masing tulang ka tulangnya. Maka waktu aku mamandang, tarimo, urat-urat wan daging timbul ka atas kami, wan kulit menutupi kami pada sabalah atasnya: tagal kada ada nafas di dalam kami. Yehezkiel 37:4-8.

“Guludug” ngalambangkeun Roh Suci. Dina mangsa éta, para parawan kudu ngakuan yén maranéhna aya dina waktu panangguhan. Parentah-parentah Alkitabiah ngeunaan naon anu kudu dipigawé ku jalma-jalma anu kuciwa nalika maranéhna ngakuan yén maranéhna aya dina waktu panangguhan téh kacida lobana. Yeremia ngajar yén maranéhna ulah pisan mulang deui ka “pakumpulan para pangolok-olok,” anu dina amanat ka Filadelfia téh mangrupa sinagoga Iblis. Maranéhna ogé kudu misahkeun anu mulya ti anu hina. Anu mulya, sabalikna jeung anu hina, miboga harti ganda.

Kuring kungsi diajar sorangan ngeunaan pamingpinan profétik ieu sababaraha taun ka tukang, nalika kuring nyieun hiji panerapan kana impian William Miller. Kuring kalayan bener netepkeun yén permata-permata éta nyaéta bebeneran tina pangandika Allah, sarta permata-permata palsu téh nyaéta doktrin-doktrin anu geus diruksak. Sanggeus éta, dituduhkeun ka kuring yén James White ogé kungsi nyieun hiji panerapan kana impian William Miller, sarta dina panerapanana, manéhna nangtukeun permata-permata éta minangka umat Allah anu satia, jeung permata-permata palsu éta minangka jalma-jalma anu ngaku bebeneran sacara palsu. Nalika kuring nalungtik naon anu diajarkeun ku James White ngeunaan impian éta, kuring sadar yén kami duaan téh sarua benerna. Permata-permata éta bisa ngagambarkeun umat Allah anu satia, jeung permata-permata tiruan, anu teu satia, tapi permata-permata éta ogé bisa ngagambarkeun bebeneran tina pangandika Allah, jeung permata-permata tiruan bisa jadi doktrin-doktrin palsu. James White nerapkeun impian Miller kana sajarah anu harita keur dijalani ku James White, tapi kuring ngadeukeutan impian éta minangka sajarah poé-poé panungtungan. Babarengan, dua panerapan éta nuduhkeun yén manusa jadi saperti naon anu dipercaya ku maranéhna, jeung lamun maranéhna milih nyekel pageuh kana doktrin-doktrin anu salah, maranéhna bakal disapu kaluar ngaliwatan jandéla ku lalaki anu nyekel sikat kokotor, babarengan jeung doktrin-doktrin anu geus dipatalikeun jeung maranéhna. Urang téh jadi naon anu urang tuang.

Nalika jalma-jalma anu kuciwa manggihan yén maranéhna aya dina mangsa panundaan, nurutkeun ka Yermia maranéhna kudu misahkeun anu mulya ti anu hina.

“Kumaha bisa jalma-jalma anu keur merangan pamaréntahan Allah meunangkeun hikmah anu sakapeung ku maranéhna dipintonkeun? Sétan sorangan dididik di pakarangan sawarga, sarta manéhna boga pangaweruh ngeunaan nu hadé kitu deui nu jahat. Manéhna nyampurkeun nu mulya jeung nu hina, sarta ieu anu méré kakawasaan ka manéhna pikeun nipu. Tapi ku sabab Sétan geus ngabaju diri ku jubah-jubah cahaya sawarga, naha urang kudu narima manéhna minangka malaikat cahaya? Nu ngagoda boga agén-agénna, anu dididik nurutkeun cara-cara manéhna, diilhaman ku rohna, sarta disaluyukeun kana padamelanana. Naha urang kudu gawé bareng jeung maranéhna? Naha urang kudu narima karya-karya agén-agénna minangka hal anu ésénsial pikeun meunangkeun atikan?” Ministry of Healing, 440.

Nu mulya jeung nu hina ngalambangkeun bebeneran jeung kasalahan. Eta ogé ngalambangkeun dua golongan manusa.

“Nanging pondasi Allah tetep pageuh, boga ieu meterai: Pangeran terang ka maranéhanana anu jadi kagungan-Na. Jeung, Sing saha bae anu nyebut ngaran Kristus ngajauhan diri tina kajahatan. Ari dina hiji imah anu gedé, henteu ngan aya parabot tina emas jeung tina pérak wungkul, tapi ogé tina kai jeung tina taneuh; aya nu pikeun kahormatan, aya deui nu pikeun kahinaan.’ ‘Imah anu gedé’ téh ngagambarkeun Garéja. Di jero Garéja bakal kapanggih anu hina sakaligus anu mulya. Jaring anu ditebar ka laut ngahimpun boh anu hadé boh anu goréng.” Review and Herald, 5 Pébruari 1901.

Yermia diparentahkeun yén lamun manéhna rék mulang, manéhna kudu misah ti para parawan bodo, sarta manéhna ogé kudu misah ti ajaran-ajaran anu sesat ti para parawan bodo. Nu saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta jalma-jalma anu asup kana kasatunggalan anu sampurna. Yermia

ngawakilan pagawéan anu kudu diréngsékeun ku jalma-jalma anu dipanggero pikeun disegel ku pesen kadua Yehezkiel ngeunaan opat angin, lamun maranéhna rék jadi “biwir” Allah, nalika titingalian nyarios. Titingalian nyarios dina sajarah Millerit nalika pangadilan sumping, sarta éta nyarios dina sajarah nu saratus opat puluh opat rébu nalika sato galak bumi nyarios, sarta pangadilan tina cilaka katilu sumping. Tuluy jalma-jalma anu geus ngaréngsékeun pagawéan anu diidentifikasi ku Yermia diangkat jadi para panjaga Allah.

Nalika Gusti ngutus Panglipur pikeun ngahudangkeun jalma-jalma anu kuciwa tina maotna, Anjeunna nangtukeun hiji pagawéan panyucian anu kudu diréngsékeun ku maranéhna lamun maranéhna rek jadi juru carios-Na dina krisis hukum Minggu. Yesaya satuju jeung piwuruk Yermia.

Cik éndah dina pagunungan téh suku anu mawa warta hadé, anu ngawartakeun katengtreman; anu mawa warta hadé ngeunaan kasaéan, anu ngawartakeun kasalametan; anu ngandika ka Sion, Allah maneh maréntah! Para pangawal maneh bakal ngangkat sora; bareng-bareng maranéhna bakal ngawih: sabab maranéhna bakal silih tempo raray ka raray, nalika PANGERAN mulangkeun deui Sion. Geura burst kana kabungahan, ngawih babarengan, hé tempat-tempat runtah Yerusalem: sabab PANGERAN geus ngalilipur umat-Na, Mantenna geus nebus Yerusalem. Yesaya 52:7-9.

Maranéhanana anu “mawa béja hadé” jeung anu “ngawartakeun katengtreman jeung kasalametan” ngangkat “sorana babarengan,” sabab maranéhna “baris silih tempo padeukeut panon jeung panon.”

“Sababaraha deui dipidangkeun ka kami minangka anu ngahijikeun pangaruhna jeung jalma-jalma anu ku kami geus kasebut, sarta babarengan maranéhna ngalakukeun sagala nu maranéhna bisa pikeun narik jalma-jalma ngajauhan tina awak jeung nimbulkeun karusuhan; jeung pangaruh maranéhna nyababkeun bebeneran Allah jadi kagoréngan. Isa jeung malaikat-malaikat suci keur ngangkat sarta ngahijikeun umat Allah kana hiji iman, supaya maranéhna sakabéhna boga hiji pikiran jeung hiji putusan. Jeung nalika maranéhna keur dibawa kana kasatuan iman, sangkan satingali sapamadegan kana bebeneran-bebeneran anu khidmat jeung penting pikeun mangsa ieu, Iblis keur digawé pikeun ngalawan kamajuan maranéhna. Isa keur digawé ngaliwatan pakakas-pakakas-Na pikeun ngumpulkeun jeung ngahijikeun. Iblis digawé ngaliwatan pakakas-pakakasna pikeun nyebarkeun jeung mecah-belah. ‘For, lo, I will command, and I will sift the house of Israel among all nations, like as corn is sifted in a sieve, yet shall not the least grain fall upon the earth.’”

“Ayeuna Allah keur nguji jeung nyobaan umat-Na. Watak keur dimekarkeun. Para malaikat keur nimbang ajén moral, sarta nyatet kalayan satia sagala kalakuan anak-anak manusa. Di antara jalma-jalma anu ngaku jadi umat Allah aya haté-haté anu rusak; nanging maranéhna bakal diuji jeung dibuktikeun. Allah anu maca haté unggal jelema, bakal nembongkeun perkara-perkara poék anu nyumput, di tempat-tempat anu remen pangsaeutikna disangka, supaya batu-batu sandungan anu geus ngahalangan kamajuan bebeneran bisa dipiceun, sarta Allah ngabogaan umat anu beresih jeung suci pikeun ngadawuhkeun katetepan-katetepan jeung hukum-hukum-Na.

“Pamingpin Kasalametan urang mingpin umat-Na léngkah demi léngkah, nyucikeun jeung nyiapkeun maranéhna pikeun ditarjamahkeun, sarta ninggalkeun di tukang jalma-jalma anu boga kacenderungan pikeun misah tina awak, anu teu daék dipingpin, jeung anu ngarasa cukup ku kabeneran dirina sorangan. ‘Lamun ku sabab kitu caang anu aya di jero anjeun téh poék, sakumaha gedéna éta poék!’ Teu aya kasasaran anu leuwih gedé anu bisa nipu pikiran manusa ti batan éta anu ngarahkeun jalma-jalma pikeun miara sumanget percaya diri, pikeun yakin yén maranéhna bener sarta aya dina caang, padahal maranéhna keur ngajauh ti umat Allah, jeung caang anu dipiara ku maranéhna téh poék.” Testimonies, jilid 1, 332, 333.

Ungkapan “mawa warta hadé” diulang dua kali dina petikan Yesaya pikeun nandaan sajarah Panginget Tengah Peuting, sakumaha ogé ayat-ayat anu ngantar kana pedaran Yesaya ngeunaan kasatunggalan anu kahontal nalika nu mulya dipisahkeun ti nu hina.

Hudang, hudang; pake kakuatan maneh, eh Sion; pake papakéan maneh anu endah, eh Yerusalem, kota suci: sabab ti ayeuna mah moal aya deui nu asup ka maneh, nya eta nu teu disunat jeung nu najis. Kebluskeun lebu tina awak maneh; gugah, tuluy calik, eh Yerusalem: leupaskeun maneh tina beungkeutan dina beuheung maneh, eh putri Sion nu keur katarajang ku panawan. Yesaya 52:1, 2.

Yermia ngagambarkeun jalma-jalma dina kuciwa anu kahiji, anu ngakuan yén maranéhna aya dina mangsa nunda. Yesaya maréntah ka jalma-jalma éta kénéh supaya “hudang, hudang.” Maranéhna hudang sarta ahirna nepi kana hiji titik nalika moal aya deui nu teu disunat jeung nu najis di jero garéja Allah, sabab maranéhna geus ngaréngsékeun pagawean misahkeun anu mulya jeung anu hina. “Pangeran ngahoyongkeun sangkan garéja-Na dipaparin kasucian, saméméh pangadilan-pangadilan-Na murag kalayan leuwih écés ka atas dunya.”

“Urang keur gancang ngadeukeutan ka panungtungan sajarah dunya ieu. Ahir téh geus kacida deukeutna, jauh leuwih deukeut tibatan nu disangka ku loba jalma, sarta kuring ngarasa kabebanan pikeun ngadesek ka umat urang ngeunaan perluna neangan ka Gusti kalayan temen. Loba anu keur saré, jeung naon anu bisa diucapkeun pikeun ngahudangkeun maranéhna tina saré kamanusaanana? Gusti miharep garéja-Na disucikeun, saméméh hukuman-hukuman-Na turun kalayan leuwih nyata ka atas dunya.

“Saha anu bakal tahan dina poé datangna-Na? Jeung saha anu bakal tetep nangtung waktu Anjeunna nembongan? Sabab Anjeunna ibarat seuneu tukang ngamurnikeun, jeung ibarat sabun tukang ngalanturkeun lawon; sarta Anjeunna bakal calik minangka tukang ngamurnikeun jeung nyucikeun pérak; sarta Anjeunna bakal ngamurnikeun anak-anak Lewi, jeung nyaring maranéhna saperti emas jeung pérak, supaya maranéhna bisa ngahaturkeun ka PANGERAN hiji kurban dina kabeneran.’

“Kristus baris miceun unggal jubah kapura-pura. Henteu aya campuran antara anu sajati jeung anu palsu anu bisa nipu Anjeunna. ‘Mantenna lir seuneu nu nyaring,’ misahkeun anu mulya ti anu hina, rereged tina emas.

“Siga urang Lewi, umat pilihan Allah dipisahkeun ku Mantenna pikeun pagawean-Na anu husus. Unggal urang Kristen sajati nyangking kapercayaan imam. Anjeunna dipaparin

kahormatan ku tanggung jawab suci pikeun ngawakilan ka dunya tabiat Rama sawargina. Anjeunna kudu enya-nya ngaregepkeun ieu pangandika, ‘Ku sabab kitu maraneh kudu sampurna, sakumaha Rama maraneh anu di sawarga sampurna.’”

“Tapi pikeun maraneh anu sieun ka ngaran Kami, Panonpoé Kabeneran bakal medal kalayan kasageuran dina jangjang-jangjang-Na; sarta maraneh bakal kaluar, jeung tumuwuh gedé saperti anak sapi tina kandang. Jeung maraneh bakal nginjak-injak jalma-jalma jahat; sabab maranéhanana bakal jadi lebu handapeun dampal suku maraneh dina poe anu ku Kami bakal dipigawé hal ieu, saur PANGERAN semesta alam.

“Éling maranéh hukum Musa, palayan Kami, anu ku Kami diparentahkeun ka anjeunna di Horeb pikeun sakumna Israél, jeung sagala katetepan sarta putusan. Tengetan, Kami rek ngutus ka maranéh Nabi Elia saméméh datangna poé PANGERAN anu agung jeung matak pikagimirkeun: sarta anjeunna bakal ngabalikeun haté para bapa ka anak-anakna, jeung haté anak-anak ka para bapana, sangkan ulah Kami datang tuluy neunggeul bumi ku kutuk.”
Review and Herald, November 8, 1906.

Jalma-jalma anu nyekel kana doktrin palsu bakal dipisahkeun dina sajarah anu dimimitian ku “sora” anu ngajerit di padang gurun. Jalma-jalma anu nolak ngidinan kakawasaan nyipta Allah ngahasilkeun pangalaman pribadi anu disucikeun, bakal dipisahkeun tina “emas” dina sajarah anu dimimitian ku “sora” anu ngajerit di padang gurun. Maranéhna bakal tetep jadi urang Laodikea, pas dina titik nalika Laodikea ngaliwatan kana Filadelfia.

Padamelan pikeun misahkeun anu mulya tina anu hina téh ampir sagemblengna mangrupa padamelan utusan perjangjian anu datang ngadadak pikeun nyucikeun putra-putra Lewi, tapi urang kudu milu ilubiung.

Ku sabab eta, dulur-dulur anu dipikanyaah ku sim kuring, sakumaha maraneh salawasna taat, lain ngan waktu sim kuring aya di hareupeun maraneh wungkul, tapi komo leuwih deui ayeuna nalika sim kuring teu aya, lampahkeun kasalametan maraneh ku sieun jeung ku ngageter. Sabab Allah anu ngerjakeun di jero maraneh boh kahayangna boh pagawéanana, nurutkeun pangersa-Na anu hade. Pigawé sagala perkara tanpa kukulutus jeung paséa pamadegan, supaya maraneh jadi taya cacad jeung taya cilaka, jadi putra-putra Allah anu teu kacecekel ku cacad, di tengah bangsa anu bengkok jeung sesat, di antarana maraneh ngagenclang minangka caang-caang di dunya. Pilipi 2:12–15.

Yermia dipiwarang supaya misahkeun nu mulya ti nu hina lamun anjeunna hayang janten juru carios Allah dina panghukuman nu bakal datang. Kanyataan yén Yermia keur ngadangu piwuruk Allah ka anjeunna, nuduhkeun yén ayana Sang Panglipur geus sayaga pikeun anjeunna lamun anjeunna milih nyangking éta padamelan.

Pagawean pikeun meunangkeun kasalametan téh mangrupa hiji gawé babarengan, hiji palaksanaan sasarengan. Kudu aya gawé bareng antara Allah jeung jalma dosa anu tobat. Ieu perlu pikeun ngabentuk asas-asas anu bener dina karakter. Manusa kudu ngalakukeun usaha anu satia jeung sungguh-sungguh pikeun ngéléhkeun naon waé anu ngahalangan anjeunna ngahontal kasampurnaan. Tapi pikeun hasilna anjeunna sagemblengna gumantung ka Allah.

Usaha manusa ku dirina sorangan henteu cekap. Tanpa pitulung kakawasaan ilahi, éta teu aya mangpaatna. Allah damel, jeung manusa damel. Ngalawan godaan kudu datang ti pihak manusa, anu kudu narik kakawasaanana ti Allah. Di hiji pihak aya hikmat anu taya watesna, welas asih, jeung kakawasaan; di pihak séjén aya kalemahan, kadosaan, jeung teu walakaya pisan.

“Allah miharep urang miboga kakawasaan pikeun ngawasaan diri sorangan. Tapi Anjeunna moal tiasa nulungan urang tanpa idin jeung gawé bareng ti urang. Roh ilahi digawé ngaliwatan kakuatan jeung kamampuhan anu dipaparin ka manusa. Tina diri urang sorangan, urang henteu sanggup nyaluyukeun maksud, kahayang, jeung kacenderungan sangkan sajalan jeung pangersa Allah; tapi lamun urang ‘daék dijadikeun daék,’ Jurusalamet bakal ngalakukeun ieu pikeun urang, ‘Ngaluluhkeun sagala pamanggih, jeung unggal hal anu luhur anu ngangkat diri ngalawan pangaweruh ka Allah, sarta mawa tawanan unggal pikiran kana kataatan ka Kristus.’ 2 Korinta 10:5.” Acts of the Apostles, 482.

Tilu satengah poé dina Wahyu sabelas, nalika tulang-tulang garing paéh di jalan, mangrupa lambang tina hiji “gurun keusik,” sarta “gurun keusik” ngagambarkeun “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Dina ahir paburencayna tilu satengah poé éta, jalma-jalma anu dipanggil pikeun jadi bagian ti saratus opat puluh opat rébu kudu “hudang” jeung “ngagugurkeun lebu.” Sister White nyebutkeun, “Gusti ngahoyongkeun sangkan garéja-Na disucikeun, saméméh hukuman-hukuman-Na tumiba kalayan leuwih écés ka atas dunya.”

Patali jeung hiji “garéja anu disucikeun,” manéhna ngarujuk kana prosés pamisahan dina kitab Yermia anu miceun “anu mulya tina anu hina.” Manéhna ogé ngahubungkeun éta jeung Malaki pasal tilu, tempat saurang utusan nyiapkeun jalan pikeun Utusan tina perjangjian. Utusan anu nyiapkeun jalan téh nyaéta “sora anu ngagorowok di padang gurun” dina Yesaya. Utusan tina perjangjian téh nyaéta Kristus, anu keur nyiapkeun pikeun ngadamel perjangjian jeung saratus opat puluh opat rébu, anu “saperti” “urang Lewi,” “dipisahkeun ku Anjeunna pikeun pagawean-Na anu husus.” Satuluyana manéhna ngaidentifikasi maranéhna minangka imam, sarta nyutat Yesus anu ngandika, “Ku sabab kitu maranéh kudu sampurna, sakumaha Rama maranéh anu di sawarga sampurna.”

Aya hiji prosés panyucian anu ditandaan dina ahir mangsa panantian, sabab Gusti miboga pagawean husus anu kudu dilaksanakeun ku saratus opat puluh opat rébu, sarta Anjeunna bakal miboga hiji gareja anu geus disucikeun saméméh “hukuman-hukuman-Na bakal tumiba kalayan leuwih kaciri ka dunya.” Hukuman-hukuman-Na geus aya di dunya, tapi dina hukum Minggu, “hukuman-hukuman karuksakan Allah” mimiti tumiba.

Panghukuman-panghukuman éta mangrupikeun “waktuna rahmat pikeun jalma-jalma anu can kungsi nyaho kana bebeneran.” Tapi teu aya rahmat dina éta panghukuman pikeun jalma-jalma anu henteu daék asup kana prosés panyucian anu diperlukeun. “Panghukuman-panghukuman” anu “ragrag leuwih écés” nandakeun panghukuman-panghukuman anu mangrupa tanda. Éta ngagambarkeun hiji isyarat, sarta Roh Suci ngagunakeun karusuhan jeung kabingung anu dihontal ku éta panghukuman, pikeun nandaan hiji bédana antara jalma-jalma anu ngajaga “poé reureuh palsu” jeung jalma-jalma anu “kalawan nurani ngajaga Sabat PANGERAN,” sabab ieu téh

hiji-hijina jalan supaya “dunya bisa dipapatahan.” Panghukuman-panghukuman anu mangrupa tanda téh jadi latar anu dipaké ku Roh Suci pikeun nungtun anak-anak Allah anu masih aya di Babul, sangkan maranéhna mikawanoh panji tina saratus opat puluh opat rébu.

Tapi Sadérék White henteu ngan saukur nyebut Malaki pasal tilu, anjeunna ogé ngalebetkeun ayat-ayat panutup tina kitab Malaki pasal opat, sarta sakali deui nyebut “sora” anu kudu nyiapkeun jalan pikeun utusan perjangjian. Ayat-ayat panutup éta lain ngeunaan persiapan pikeun utusan perjangjian, tapi ngeunaan nginget hukum Musa, jeung ngabalingkeun hate para bapa ka anak-anakna sarta sabalikna. “Sora” éta mimitina nyiapkeun pikeun Kristus, salaku utusan perjangjian, supaya Anjeunna dadakan sumping ka Bait-Na sarta nyucikeun umat-Na anu geus kuciwa tapi geus dihudangkeun, sangkan maranéhna bisa ngalaksanakeun pagawean panji. Saterusna Malaki nyarioskeun hiji aspék séjén tina pagawean “sora” éta.

Anjeunna “baris malikkeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung hate anak-anak ka para bapana,” sarta Anjeunna bakal ngalaksanakeun ieu pagawéan dina patalina jeung hukum anu dipaparinkeun di Horeb. Elia, anu ogé mangrupa “sora” anu dimaksud ku Yesaya, baris nandeskeun dosa-dosa umat Allah. Ieu téh bagian tina prosés panyucian. Ngan aya hiji harti dosa, nyaéta ngalanggar hukum anu dipaparinkeun di Horeb. Yohanes Pambaptis éta Elia, sarta pagawéanana ngawengku unsur éta pisan.

Dina eta poe sumping Yohanes Pambaptis, ngawawar di gurun Yudea, sarta pokna, “Maraneh kudu tobat, sabab Karajaan Sawarga geus deukeut.” Sabab ieu téh anjeunna anu geus diucapkeun ku nabi Yesaya, pokna, “Sora jalma anu sasambat di gurun, ‘Sadiakeun jalan pikeun Gusti, lempengkeun tapak-tapak-Na.’” Ari Yohanes anu sarua éta maké pakean tina bulu onta, sarta sabuk kulit ngurilingan cangkéngna; sedengkeun kadaharanana téh walang jeung madu leuweung. Ti dinya Yerusalem, sakuliah Yudea, jeung sakumna wewengkon sabudeureun Walungan Yordan daratang ka anjeunna, tuluy dibaptis ku anjeunna di Yordan, bari ngaku dosa-dosana. Tapi nalika anjeunna ningali loba urang Parisi jeung urang Saduki daratang ka baptisanana, anjeunna ngadawuh ka maranéhna, “Heh turunan ula bedul, saha anu ngingetan maraneh supaya maruragan tina murka anu bakal datang?”

Ku sabab eta, hasilkeunlah buah-buah anu pantes pikeun tobat; sarta ulah nyangka nyebut dina hate maraneh, “Kami boga Ibrahim jadi bapa kami”; sabab Kami nyebut ka maraneh, Allah sanggup tina batu-batu ieu ngabangkitkeun anak-anak pikeun Ibrahim. Jeung ayeuna ogé kampak geus diteundeun dina akar tangkal-tangkal; ku sabab eta unggal tangkal anu henteu ngahasilkeun buah anu hade bakal ditegor, tuluy dialungkeun kana seuneu. Saéstuna kuring ngabaptis maraneh ku cai pikeun tobat; nanging Anjeunna anu datang sanggeus kuring leuwih kawasa ti batan kuring, nepi ka kuring henteu pantes mawa tarumpah-Na; Anjeunna bakal ngabaptis maraneh ku Roh Suci jeung ku seuneu. Nyiru-Na aya dina panangan-Na, sarta Anjeunna bakal ngaberesihan pisan lanté pangirikan-Na, tuluy ngumpulkeun gandum-Na kana leuit; tapi jarami bakal diduruk ku seuneu anu moal pareum. Mateus 3:1–12.

Yohanes Pembaptis sumping ka “padang gurun” tina tilu satengah poé dina Wahyu sabelas, sabab sakabéh nabi langkung nyarioskeun ngeunaan poé-pocé panungtungan tibatan poé-pocé nalika maranéhna hirup. Anjeunna mawa hiji pesen supaya tobat tina dosa, margi Karajaan Sawarga geus

caket, sakumaha ogé Wahyu Yesus Kristus dibuka nalika “waktuna geus caket.” Yohanes Pembaptis ngagambarkeun padamelan “sora,” sabab nurutkeun ka Yesus, anjeunna ogé nyaéta Elia anu bakal sumping.

Sabab sakumna nabi jeung hukum geus ngaramal nepi ka Yohanes. Jeung lamun maranéh daék narimana, ieu téh Elias, anu saéstuna bakal datang. Anu boga ceuli pikeun ngadéngé, muga ngadéngé. Mateus 11:13–15.

Yesus netelakeun yén idéntitas profétik Yohanes Pembaptis téh hiji ujian. Anjeunna nyebutkeun sacara langsung, “if ye will receive it”. Satuluyna Yesus ngadorong murid-murid-Na supaya narima éta ku ngucap, “He that hath ears to hear, let him hear.” Hayu manéhna ngadéngé naon? Hayu manéhna ngadéngé saha éta sora anu sumping ka padang gurun panungtungan dina Alkitab, sarta nyiapkeun jalan pikeun utusan perjangjian supaya nyiapkeun saratus opat puluh opat rébu pikeun ngalaksanakeun hiji pagawean husus dina mangsa hukuman-hukuman tanda ti Allah.

Yohanes ngagem “pakéan tina bulu onta, jeung beubeur kulit dina cangkengna; ari kadaharanana nyaéta belalang jeung madu leuweung.” “Kadaharanana” téh nya éta amanat Islam, sabab kecap “belalang” ngalambangkeun Islam, jeung madu téh pangandika Allah, anu amis dina sungutna. Amanat amis anu didaharna téh ngeunaan “kalde” Arab anu “liar,” nyaéta lambang Islam anu pangmimitina pisan dina Kitab Suci. Amanat amis ngeunaan kalde Arab liar tina Islam, anu ogé dilambangkeun ku “belalang,” ogé dirajut kana pakéanana, sabab onta ogé mangrupa lambang séjén tina Islam. Henteu mangrupa nyalahhartikeun kecap “belalang” lamun dipaké minangka lambang Islam, sanajan kadaharan anu didahar ku Yohanes téh mungkin ngarujuk kana tangkal belalang, lain kana serangga. Kecap “belalang” téh mangrupa lambang Islam, sarta Yohanes henteu ngagambarkeun ngadahar kadaharan jasmani naon waé; dahareunana téh mangrupa lambang amanat nubuat anu geus didaharna.

Sabuk-Na nyaéta “nubuat” anu digambarkeun dina Habakkuk. Nubuat éta ngahijikeun kuciwa anu kahiji, mangsa ngantosan para parawan, jeung dasar-dasar Adventisme sakumaha digambarkeun dina bagan-bagan suci. Habakkuk mangrupikeun sabuk kenabian anu ngabeungkeut sakabéh bebeneran éta jadi hiji.

Sabab éta tetenjo téh keur waktu anu geus ditangtukeun; tapi dina ahirna éta bakal nyarita, sarta moal bohong; sanajan karasa lila, antosan éta; sabab éta pasti bakal datang, moal méré telat. Tingali, jiwana anu ngagedéan diri téh henteu lempeng di jerona; tapi anu bener bakal hirup ku imanna. Habakkuk 2:3, 4.

Amanat nubuat anu ngabeungkeut jadi sabuk sakabéh amanat anu ngawangun panggeuing ti “sora” téh nyaéta misil ngeunaan para parawan dina patalina jeung tetenjoan anu ngadagoan, tapi bakal nyarita. Teténjoan ngeunaan Panyeluk Tengah Peuting ngahasilkeun hiji pabédana antara nu hina, anu “jiwana ngagedéan ku kareueus,” jeung nu mulya, anu dibenerkeun ku iman. Kabeneran ku iman nyaéta sabuk anu dipaké ku “sora.”

Jeung kaadilan bakal jadi sabuk cangkéngna, sarta kasatiaan jadi sabuk pingpingna. Yesaya 11:5.

Nalika “sora nu ngagorowok di gurun keusik” tina kuciwa éta datang, sanggeus kuciwa tanggal 18 Juli 2020, pesenna téh pesen anu sarua kénéh sakumaha geus aya ti saprak 11 Séptémber 2001. Éta pesen ti Élias anu bakal datang, ka tulang-tulang paéh anu garing, nu ngadagoan bari kuciwa, nyaéta yén Islam téh mangrupa “hukuman-hukuman minangka tanda,” anu nyayagikeun latar tukang sangkan barudak Allah séjénna di Babul diajar kabeneran.

Jalan jalma anu bener téh lempeng; Gusti, Anu Maha Lempeng, nyaimbang jalan jalma anu bener. Enya, dina jalan pangujiman-pangujiman-Mantenan, nun PANGERAN, kami parantos ngantosan ka Manten; kahayang jiwa kami téh ka nami-Mantenan, jeung kana pangéling-ngéling ka Manten. Kalayan jiwa abdi, abdi ngarep-ngarep ka Manten dina peuting; enya, kalayan sumanget abdi anu aya di jero, abdi bakal neangan Manten ti isuk kénéh; sabab lamun pangujiman-pangujiman-Mantenan aya di bumi, pangeusi dunya bakal diajar kabeneran. Yesaya 26:7–9.

Yohanes Pembaptis, anu jadi Élias nu bakal sumping, nyaéta “sora” di “gurun” tina tilu satengah poé dina Wahyu pasal sabelas. Karyana ngawengku ngaidentifikasi generasi kaopat jeung panungtungan tina Adventisme, anu jiwana diangkat luhur sarta maranéhna ngandel kana warisan rohani karuhunna, tapi ngarasa yén murka Allah geus rék sumping. Maranéhna téh generasi kaopat, sabab maranéhna geus sapinuhna nembong jadi hiji generasi anu sabalikna pisan jeung Kristus. Maranéhna téh generasi oray berbisa, tapi maranéhna tetep nunjuk ka bapa maranéhna, Abraham, pikeun ngabantah yén sabenerna maranéhna téh generasi Anak Domba. Generasi Anak Domba nyaéta generasi pilihan milik Petrus; maranéhna nyaéta jalma-jalma anu nuturkeun Anak Domba ka mana baé Anjeunna angkat.

Tangtu, Yohanes nembongkeun dosa-dosa jalma-jalma anu datang pikeun ngadéngékeun pangandika-Na, sabab maranéhna tobat sarta dibaptis. Anjeunna ogé ngawartakeun ka maranéhna yén aya Hiji anu bakal datang sanggeus anjeunna, anu bakal ngabersihan lanté pangirikan-Na nepi ka tuntas. Jalma éta téh utusan perjangjian, nyaéta “jalma panyapu kokotor” anu nyapuan koin-koin jeung permata-permata palsu kaluar ngaliwatan jandéla sarta mulangkeun permata-permata asli, anu tuluy ngagenclang sapuluh kali leuwih caang batan waktu William Miller dipingpin ku malaikat-malaikat dina pagawéan ngumpulkeun permata-permata asli dina gerakan malaikat kahiji.

Yohanes Pembaptis kalintang tegesna dina ngécé kapercayaan urang Adventis Laodikia kana bapana maranéhna, nya éta Ibrahim, sabab Éliah anu bakal sumping téh pikeun mulangkeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung sabalikna. Asas panerapan Alkitabiah ngeunaan anu kahiji jeung anu pamungkas kagambarkeun dina padamelan éta, tapi kitu deui aya ubarna pikeun jalma-jalma anu manggihan dirina aya dina kaayaan paburencay, di tanah musuh, paéh di padang gurun. Maranéhna kudu ngaku dosa-dosa sorangan, jeung dosa-dosa para bapana, tuluy tobat. Sasarengan jeung ngaku dosa-dosa sorangan jeung dosa-dosa para bapa, maranéhna ogé kudu ngaku yén maranéhna henteu leumpang jeung Gusti salila mangsa padang gurun tilu satengah poé. Leuwih ti éta, maranéhna kudu ngaku yén Allah henteu leumpang jeung maranéhna salila sajarah éta.

Jeung maranéh anu kari hirup di antara maranéh bakal ngaleuleus ku kajahatan maranéh sorangan di nagri musuh-musuh maranéh; jeung ku kajahatan karuhun-karuhunna ogé

maranéhna bakal ngaleuleus babarengan jeung éta karuhun. Lamun maranéhna ngaku kajahatan maranéhna, jeung kajahatan karuhun-karuhunna, jeung palanggaran maranéhna anu ku éta maranéhna geus ngalanggar ka Kami, sarta yén maranéhna ogé geus leumpang sabalikna ka Kami; Jeung yén Kami ogé geus leumpang sabalikna ka maranéhna, sarta geus mawa maranéhna ka nagri musuh-musuh maranéhna; lamun haté maranéhna anu teu disunat téh tuluy direndahkeun, sarta maranéhna tuluy narima hukuman tina kajahatan maranéhna: Mangka Kami bakal émut kana perjangjian Kami jeung Yakub, jeung ogé kana perjangjian Kami jeung Ishak, jeung ogé kana perjangjian Kami jeung Ibrahim bakal Kami émut; sarta Kami bakal émut kana éta tanah. Imamat 26:39–42.

Kutuk éta téh lantaran maranéhna henteu émut kana sabat-sabat tanah.

Yohanes Pangbaptis, anu jadi Élia anu rek sumping, ngalambangkeun “sora” di padang gurun dina tilu satengah poé tina Wahyuabelas. Anjeunna bakal nungtun tulang-tulang garing anu paéh supaya “émut” kana hukum Musa di Horeb, sarta lamun maranéhna ngalakukeun kitu, mangka utusan perjangjian bakal “émut” kana perjangjian karuhun maranéhna. Tapi ngan lamun maranéhna ngaku dosa-dosa maranéhna, dosa-dosa karuhun maranéhna, sarta anu leuwih ngahinakeun deui, maranéhna kudu ngajéntrékeun palanggaran-palanggaran anu “maranéhna geus ngalanggarkeun ka” Allah.

Maranéhna ogé kudu ngaku yén maranéhna geus lumampah “sabalikna” jeung Allah, sarta yén Allah geus lumampah “sabalikna” ka maranéhna.

Maranéhna ogé kudu ngakuan yén maranéhna téh tulang-tulang garing nu paéh di jalan dina Wahyuabelas, sabab maranéhna kudu ngaku yén Allah geus mawa maranéhna ka tanah musuh, sarta tanah musuh téh maot.

Numutkeun Yohanes Pambaptis, maranéhna ogé kudu ngajawab patalékan ngeunaan saha éta “sora” anu ngagero di “gurun keusik,” sabab Yohanes nanya, “Saha anu geus ngingetan aranjeun supaya ngungsi tina murka anu bakal datang?”

Urang baris neraskeun ieu jejer-jejer dina artikel salajengna.

“Palayan Allah diparentah kieu: ‘Ngagorowok tarik, ulah nahan diri, angkat sora maneh kawas tarompet, sarta béjakeun ka umat Kami palanggaran maranéhna, jeung ka kulawarga Yakub dosa-dosana.’ PANGERAN ngandika ngeunaan ieu jalma-jalma: ‘Maranéhna neangan Kami saban poé, sarta resep nyaho kana jalan-jalan Kami, saperti hiji bangsa anu ngalakonan kabeneran.’ Di dieu aya hiji umat anu katipu ku dirina sorangan, ngarasa bener ku dirina sorangan, ngarasa wareg ku dirina sorangan, sarta palayan diparentah supaya ngagorowok tarik jeung némbongkeun ka maranéhna palanggaran-palanggaranana. Dina sagala jaman ieu padamelan geus dipigawé pikeun umat Allah, sarta ayeuna ieu diperlukeun leuwih ti kantos saméméhna.” Testimonies, jilid 5, 299.